

Mythologia, Venise, 1567 - III, 06 : De Parcís

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[23\] : De Parcís](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 06 : De Parcís](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre III

[Mythologie, Paris, 1627 - III, 07 : Des Parques](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre III

[Mythologie, Lyon, 1612 - III, 06 : Des Parques](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - III, 06 : De Parcís, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 03/02/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/819>

Copier

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) , Res/4
Ant. 50
Formatin-4
Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination63v°-65r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Parques](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière
modification le 25/11/2024

Mythologiæ.

sa luce Cerberus vomuisse dicitur. habet multorum capitum numerum, vel quia multorum scelorum & flagitiorum principium & fons est auaritia, vel quia mortales in multas miseras inducit, cū aliū ferro, aliū veneno, aliū aliis insidiarum generibus propter diuitias opprimantur. quippe cum nullus sit avarus, quem & filii & vxor, & coniuncti omnes non quam citissime decedere cupiant. Dicitur est Cerberus in obscura spelunca habitare, quoniam omnium propē vitiorum stultissimum sit auaritia: cum neq; sibi profit, nec reliquis; nec sibi vel possetis gloriam comparare studeat, sed semper inter sordidos & obscuros homines versetur. At Hercules, quæ virtus est animi magnitudo, Cerberum in lucem extraxit, sibiq; perpetuam gloriam contempnauit. Quis enim sine opibus facilem esse sibi viam ad perpetuitatem nominis affirmaverit? Illæ sanē nihil aliud putandæ sunt a vitis prudeusibus quam commodiores rationes rerum præclare gerendarum. nunc de Parcis dicendum.

De Parcis. Cap. VI.

ET quoniam nihil horum sine Parcarum impetio & voluntate fieri poterat, vt creditum est ab antiquis, tempus iam postulat vt de illis loquamur. Fuerunt autem Parcæ sorores tres, ita concordēs, vt nulla vnquam illarum dissensio, sicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Has Iouis & Themidis fuisse filias scriptum reliquit Hesiodus in Theogonia hoc pacto;

Διὸς τε καὶ Θέμιδος Πάρκας τρεῖς, ἑταῖρας ἀγλαὰς
 Κлотоῖαν, Λοκλίαν, καὶ Ἀτρώπην τιθασέας.
 Αἷψ' ἔρ' ὀφθαλμοῖσιν αὐτὰ δεικνύσιν ἑρμηνεύς.
 Μέρει δ' ἐκαστὰ τὰν τοῦδ' ὅτι περ ποτὶ καὶ ζῶντι,
 καὶ κούρῃ, καὶ χυτῇ, καὶ ἐν γράμμιδι τι θύοντι
 δυνάμει ἀνδραπόδατος ὅμοιοι ἀνδράσιν αὐτοῖσι.

30 Inde Themis duxit Saturnius; hæc parit Horas,
 Eunomiamq; Dicensq; Irenen deinde virentem:
 Omnia maturant miseris mortalibus istæ.
 Parcas; quis multum mox Iupiter addit honoris,
 Clothoq; & Lachesis, simul Atropos, Hæ bona cunctis,
 Hæ mala dant, nutuq; suo res quæq; geruntur.

Idem tamen poeta in eodem libello Noctis filias & Parcas & Mortes, siue fata malueris nominare, fuisse scribit, cum illas inter Noctis filias connumerauit, vt patet ex eo versu;

καὶ πόρται, καὶ ἐν γὰρ ὅσῃσιν ἐνδύσιν ἄνθρωποι.

Et parcas parit, & Mortes mala multa ferentes.

40 Cui sententiæ accessit etiam Orpheus, qui ita scripsit in hymno in Parcas;

Μέρει δ' ἐκαστὴν καὶ, καὶ τὴν φίλῃ τὴν καὶ φιλάσιν.

Immensæ Parcæ nigrantis pignora Noctis.

Alii Neecessitatis, siue vt aiunt Græci ἀνάγκης filias esse Parcas crediderunt. Has in spelunca quadam sublimi habitasse scripsit Orpheus, atque inde ab humana opera, vbi libuerit, euolare solitas;

ἀλὼν τὸν ἐν χαλάρῳ πελάγειον, καὶ ὅτι αἱ μὲν
 εἰς πύλας, ἵνα ἀνὰ τὴν εὐχὴν τοῦ καὶ τῆς ἐν ἑρμῆ
 μένοντες, ἐν ταύτῃ ἀναστῶν ποτὶ τὸν αἰὲν ὄντιν.

Εὐαγγελιστής

Ναῖσσαι, καὶ τὴν ἑρπύνην ἀπὸ τῆς γαίης.

Audite orantem, celebres audite sorores.

Quæ excelsum colitis stagnum, quæ murmurat vnda

De Nychia tepida, umbroso quæ habitatis in antro

Marmoreo, celeres hominumq; per arua volatis.

Alii putarunt has ex illa cōfusa & informi materia cum Pane pastorum Deo natas fuisse, quæ Chaos ab antiquis fuit appellata; seque in illam speluncam redepisse, vnde quocunque liberet, facile conuolarent. creditæ sunt ipsæ Paræ: quidquid euenturum esset nascentibus iam tum hominibus imper-
tite, vt testatur Homerus in lib. 1. Odyssæ.

10

ὅταν ἔπειτα

πῶς τὰς γὰρ ἡ δὲ κατὰ λαοὺς ἡ γαίη

ἐπὶ τῇ γαίᾳ κίεει, ὅτε μὲν τὰς μετὰ.

ille deinde

Cuncta feret, quæ facta dabunt, Paræq; severæ

Nascenti neuere, parens quando edidit ipsum.

Non defuerunt qui & id minus habere Parcas crediderint, & è nulla neces-
sitate natas, sed maris esse filias. sicut innuit Lycophron in his versibus.

ὅταν γὰρ ἰσχυρὰς ἀναίῃ τῶν λαῶν

πῶς κατὰ λαοὺς ἡ γαίη κίεει.

Paræ senis maris severæ filix,

Filis tribus iam destinant adulteros.

20

Has Parcas triformes nominavit Aeschylus in Prometheus; quæ pro Diis summa religione colebantur apud Sicyonios, & eodem propè ritu, quo vo-
cæ hæmenides, vt testatur Pausanias in Corinthiacis. Harum Parcarum no-
mina varia fuerunt; nam vt scribit in Atticis Pausanias, Venus cœlestis vna
fuit earum, quæ Paræ appellabantur naru maxima. Idem scribit in Eliacis
feminam quandam apud Eleos sculptam fuisse dentibus & vnguibus adun-
cis quasvis fera immaniorem, quam inscriptio vnā fuisse è Parcis significa-
bat Mortam nomine. Idem rursus in Achaicis Fortunam omnibus sorori-
bus Parcis potestate præcellere. deinde in Arcadicis, Lucinam, quasi
Lanificam dixerim, vnā esse putavit è Parcis, quæ dicta est Peptomene; quæ
Saturno multò fuit antiquior; quod etiam sensit Lycius. Delius antiquis-
simus poëta, qui hymnos cum in alios Deos, tum in Lucinam composuit. Pa-
ter ex his, è quibus genitæ sunt Paræ, & quot, & quod earum esset officium,
& quæ illarū essent nomina, nunc quid occultatum sit sub his, inquiramus.

30

Existimant antiqui, quibus Christianæ sapientiæ semina nondum in-
notuerant, omnia quæ nascerentur siue animalia, siue essent plantæ, siue ædi-
ficia ac ciuitates, non solum proprium habere Genium, à quo perpetuo gu-
bernarentur; sed etiam sub Parcarum atque satī potestate esse sita, ita vt
quoties nasceretur aliquid, illi post certum dierum numerum ex ordine fa-
ctorum vel ferro, vel igne, vel ægritudine, vel fideratione, vel alio mortis ge-
nere esset pereundum: quam necessitatem nulla ratione, nullaque hominis
prudencia denitari posse putarunt; atque eandem vim in omnia sese exten-
dere. Hanc vim Latini scriptores fatum vel Parcā, at Græci πῆμα vel αἰεὶς
dixerunt: de cuius satī necessitate ita scripsit Aeschylus in Prometheus;

40

ὅταν πῆμα πῆμα δὲ

χρὴ αἰεὶς φέρεται.

Staturum

Mythologia.

Statutum vero

Opus est fatum perferre.

Id ipsum fatum inevitabile esse dixit ita Euripides in Ione;

Ἀνευτλήσι τάδ' ἔστι, καὶ τὰ λυγρὰ.

τὰ γὰρ ἀνερπύσι τὰ δὲ τῶν ἄλλων οὐτ' αἶ.

Hæc sunt ferenda, convenit confidere.

Decreta fato præterire quis quærat?

Sed hoc etiam apertius enucleavit Homerus in libro 7. Iliadis, qui non solum multum tribuit fati, sed etiam propriam esse Parcam singulorum credidit, quæ quid eventuum esset singulis cum nascerentur, statueret.

10 *παρὰ δ' αὐτῶν φασὶ παρὰ γένεσιν ἰμμεταὶ ἀδρῆαι.*

οὐ κακὰ, οὐδὲ μὴ ἁλὲς ἔσσι τῶν γούνα γένεσσι.

Non potuit Parcæ quisquam vitare virorum,

Fortis vel timidus; cum visit luminis auras.

Et Apollonius in primo Argonaut.

παρὰ δὲ πάσης, τὴν γὰρ Δία τε τῶν ἀνδρῶν

δυνάστην, καὶ τὸ γὰρ σὺν μὲν ἀνθρώποις ἔσσι.

Implevit Parcæ: mortalis vincere nullus

Quam potuit: circumvolitat septa omnia præpet.

20 Arbitratus est Herodotus fatum non hominibus solum, sed etiam Diis ipsa dominari; qui ita scripsit in Clio: *τὴν παντοκράτην παρὰ ἀνθρώπων ἔστι δυνάστην καὶ θεῶν.* ipsum autem fatum devitare nec Deus quidem vlllo pacto potest.

Quid aliud tres Paræ, quàm tria tempota, instans, elapsum, & venturum

scilicet existimare sunt? nam vt est in libro de Mundo, siue Aristotelis sit,

siue alius cuiuspiam; *τῶν δὲ τριῶν κατὰ τὴν χρόνον παρεστῶτων τῶν ἀτρεκτῶν τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ μέλλον, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον. τί τρεῖς δὲ κατὰ τὴν τὴν χρόνον τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.*

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

τῶν μὴ ἐκφυγόντων, τὸ δὲ παρὸν καὶ τὸ πρὸς μέλλον.

corpus animi habentis, at non contra, corporis animus parat & obtemperat. Neque me tamen præterit, quidquid ex antea actis rebus accidat, illud fatum à vulgo sapientum vocari solitum, quod alii Fortunam vocarunt, cum mini me viderent omnia diuino quodam ordine gubernari, ac nihil frustra accidere, neque è nullis antecedentibus principiis. at nunc, quid senserint antiqui, ex his discutiamus. Cum Parcas Iouis & Themidis, quæ iustitia est, filias esse dicerent, illud significare voluerunt, quidquid vnicuique eueniret, illud & iure & pro meritis, rerumque gestarum dignitate contingere, & altissimi Dei consilio. Qui verò minus erant perspicaces, & in his magis excutiebant, illi non pro meritis singulorum, sed ex inordinato fortunæ cursu mala & bona hominibus euenire putarunt: quare ex illa prima confusa materia Parcas euocatas dixerunt. Qui ex inscitia hominum mala contingere putarunt, ii Noctis filias Parcas appellarunt. Qui verò obtusiores adhuc fuerunt ingenio, illi neque diuina providentia res humanas gubernari, neque quidquam diuino consilio regi putarunt; sed solam suppliciorum acerbitate considerantes, minime perpendentes scelerum gravitatem, quia omnes maris filii crudeles & inordinati fuerunt, Parcas maris esse filias sunt arbitrati. Diuinus præterea Plato, Parcas Necessitatis filias nominauit in duodecimo dialogo de Rep. quoniam supplicia, quæ pro rebus gestis hominibus debentur, necessariò subeunda sunt, neque quispiam vir malus Dei vindictam iustam denique effugere potest. Hæ dictæ sunt in spelunca quadam obscura habitare solitæ, quoniam occulta sunt Dei iudicia, neque statim ad sceleratos homines conuolant supplicia: verum ubi opportunum tempus vindictæ Dei accesserit, nulla neque ara munitissima, neque legio peditum, aut cataphractorum equitum præsidia possunt ab homine petitorio Dei vindictâ depellere vel retardare. Atque hæc dictæ sint de Parcæ, pro quarum arbitrio animæ ad inferos accedere putabatur. nunc de iudicibus inferorū dicamus.

De Minos.

Cap. VII.

Ed quoniam vulgus Imperitorum non facile intelligebat, omnes animi nostri recessus, omnesque cogitationes Deo esse conspicuas, quare vel præmia vel supplicia singulis pro meritis tribuerentur, ideo necesse fuit crassa quadam & populari ratione hominibus id fieri aliquo pacto persuadere: quare iudices & tortores animarum post mortem apud inferos constituti sunt, qui singulos confiteri sua scelera cogerent, ut singulis deinde vel præmia vel supplicia pro seuerorum iudicum sententia darentur. Inter hos iudices præcipuum locum obtinuit Minos Rex Cretæ Iouis filius; de quo ita scripserit Homerus in lib. 11. odysseæ.

*Εἰς τὴν γλαυκῆν ἰδοὺ δὴν δὲ κατὰ δῖον
ἔρποντο παρ' αὐτοῦ ἔχοντες δίκαιον καὶ ἀδικίαν
ἔκαστος, ὃς δὲ τις ἀδικήσας ἤσπερ τι δόγμα
ἔκρινε, τὸ δὲ πρὸς τὴν αἰὲν ἀποπέμπετο δίκην δῖον.*

Hic vidit Minos Iouis de semine natum.

Iura sedens umbris dabat hic, sceptrum quæ tenebat.

Quem Regem stantes, quem Regem iura sedentes

Poscebant; Ditis aulam quæ turba frequentat.

Natus est autem Minos ex Europa, quam alii Pheniciis, alii Agenoris filium

R crediderunt